Муса Җәлил

Иркәм

Иртән миңа иркәм килгән,
Бәйрәм күлмәген кигән.
Су буена чакыра килгән,
Кичекми барсын, дигән.

Шул хәбәрне ишеттем дә
Ашыгып иркәмә киттем.
Өч адымны бер иттем дә
Иркәмә барып җиттем.

Иркәм әйтә: — Тальяныңны
Ник алмадың, акыллым?
Мин бит синең уйнавыңны
Яратканга чакырдым.

Сүзен тыңлап утырдым да
Торып өйгә йөгердем.
Тальянымны кыстырдым да
Чак-чак килеп өлгердем.

Иркәм әйтә: — Итекләрең
Майламаган икән бит!
Әллә шулмы үчекләвең?
Мин соң синең иркәң бит!

Шул шелтәсен ишеттем дә,
Кире өйгә ычкындым.
Учлап-учлап май сөрттем дә
Итекләрне ышкыдым.

Килеп кердем, иркәм әйтә:
— Кырмаган бит сакалың!
Шуның өчен бит таң иртә
Барып ишегең шакыдым.

Болан төсле чабып кайттым,
Пәкене эзләп таптым.
Ары тарттым, бире тарттым,
Сакалны кырып аттым.

Инде килдем, әйтә иркәм:
— Кискәнсең иягеңне,
Үз-үзеңә син үч икән,
Биргәнсең кирәгеңне!

Сугышканнар, дип әйтерләр,
Мин бармыйм синең белән —
Иркәм белән йөрү бергә
Чикләнде шуның белән.

Акрын гына, сүлпән генә
Мин өемә атладым.
Кайткач үзем: — Иркәм белән
Йөредем,— дип мактандым.

Иркәм минем бигрәк иркә,
Үрле-кырлы сикертә.
Иртә үпкә, кич тә үпкә,
Ә шулай да сөйдертә.

1943 ел